

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko (...) sp. z o.o. we W.

o zapłatę 28 250,00 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 18.182,90 zł (osiemnaście tysięcy sto osiemdziesiąt dwa złote 90/100) wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 7.122,00 zł od dnia 6 listopada 2014r.,
- od kwoty 6.814,00 zł od dnia 24 stycznia 2015r. do dnia 1 czerwca 2015r.,
- od kwoty 5.814,00 zł od dnia 2 czerwca 2015r.,
- od kwoty 2.700,40 zł od dnia 27 stycznia 2015r.,
- od kwoty 2.795,00 zł od dnia 30 stycznia 2015r. do dnia 2 października 2015r.,
- od kwoty 2.605,90 zł od dnia 3 października 2015r.,
- od kwoty 2.295,00 zł od dnia 4 lutego 2015r.,
- od kwoty 1.645,60 zł od dnia 14 lutego 2015r.,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.603,83 zł (jeden tysiąc sześćset trzy złote 83/100) tytułem kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. kwoty 28.250,- zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 7.122,- zł od dnia 6 listopada 2014r., od kwoty 4.878,- zł od dnia 2 stycznia 2015r., od kwoty 6.814,- zł od dnia 24 stycznia 2015r., od kwoty 2.700,40 zł od dnia 27 stycznia 2015r., od kwoty 2.795,- zł od dnia 30 stycznia 2015r., od kwoty 2.295,- zł od dnia 4 lutego 2015r., od kwoty 1.645,60 zł od dnia 14 lutego 2015r. i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że kupił od A. K. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu wynagrodzenia za usługi transportowe i serwisowe. Należności

określone w fakturach VAT zostały zapłacone w części, a w pozostałym zakresie pozostają niezapłacone mimo upływu terminu i wezwania do zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 8 września 2015r., sygnatura akt VI GNC 1714/15 nakazano pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 28.250,- zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 7.122,- zł od dnia 6 listopada 2014r., od kwoty 4.878,- zł od dnia 2 stycznia 2015r., od kwoty 6.814,- zł od dnia 24 stycznia 2015r., od kwoty 2.700,40 zł od dnia 27 stycznia 2015r., od kwoty 2.795,- zł od dnia 30 stycznia 2015r., od kwoty 2.295,- zł od dnia 4 lutego 2015r., od kwoty 1.645,60 zł od dnia 14 lutego 2015r. oraz kwotę 2.771,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeczności od tego nakazu zapłaty, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Zarzucił, że zapłacił na rzecz poprzednika prawnego powoda kwotę 9.878,- zł przed zawiadomieniem o przelewie, którą to wpłatę powód uwzględnił, ale rozliczył niezgodnie z dyspozycją zapłaty. Nadto przed powzięciem wiadomości o przelewie od A. K. zapłacił na rzecz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej M. J. kwotę 7.120,30 zł – na skutek zajęcia wierzytelności poprzednika prawnego powoda. Dodatkowo pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 189,10 zł. W zakresie należności określonych w fakturach VAT Nr (...) pozwany zarzucił, że nie zawierał z poprzednikiem prawnym powoda umów dotyczących opisanych w nich świadczeń.

Sąd ustalił.

W okresie od października 2014r. do stycznia 2015r. A. K. świadczył na rzecz poznanego usługi transportowe oraz remontowe i serwisowe. Pozwany wstępnie płacił na rzecz A. K. część wynagrodzenia za wykonanie każdego ze zleconych świadczeń, co A. K. uwzględniał w wystawianych pozwanemu fakturach VAT – w tym:

- fakturze VAT Nr (...) określającej wynagrodzenie za przewóz na kwotę 76.260,- zł z czego zapłacono kwotę 59.260,- zł zaś do zapłaty pozostawało 17.000,- zł, płatna do dnia 5 listopada 2014r.,
- fakturze VAT Nr (...) określającej wynagrodzenie za remont naczepy na kwotę 20.910,- zł z czego zapłacono kwotę 16.032,- zł zaś do zapłaty pozostawało 4.878,- zł płatna do dnia 31 listopada 2014r.,
- fakturze VAT Nr (...) określającej wynagrodzenie za naprawę, spawanie i szlifowanie maszyn na kwotę 26.814,- zł z czego zapłacono kwotę 20.000,- zł zaś do zapłaty pozostawało 6.814,- zł płatna do dnia 23 stycznia 2015r.,
- fakturze VAT Nr (...) określającej wynagrodzenie za remont i serwis koparki na kwotę 9.200,40 zł z czego zapłacono kwotę 7.000,- zł zaś do zapłaty pozostawało 2.700,40 zł płatna do dnia 26 stycznia 2015r.,
- fakturze VAT Nr (...) określającej wynagrodzenie za usługę spawalniczą na kwotę 7.995,- zł z czego zapłacono kwotę 5.200,- zł zaś do zapłaty pozostawało 2.795,- zł płatna do dnia 29 stycznia 2015r.,
- fakturze VAT Nr (...) określającej wynagrodzenie za usługę spawalniczą (konstrukcji metalowych i aluminiowych) na kwotę 20.295,- zł z czego zapłacono kwotę 18.000,- zł zaś do zapłaty pozostawało 2.295,- zł płatna do dnia 3 lutego 2015r.,
- fakturze VAT Nr (...) określającej wynagrodzenie za usługi serwisowo – naprawcze i regeneracyjne na kwotę 40.344,- zł z czego zapłacono kwotę 38.698,40 zł zaś do zapłaty pozostawało 1.645,60 zł płatna do dnia 3 lutego 2015r.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 11v., faktura VAT Nr (...) – k. 12, faktura VAT Nr (...) – k. 12v., faktura VAT Nr (...) – k. 13, faktura VAT Nr (...) – k. 13v., faktura VAT Nr (...) – k. 14, faktura VAT Nr (...) – k. 14v.

W dniu 28 kwietnia 2015r. powód kupił od A. K. wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z faktur VAT Nr (...) – w łącznej wysokości 38.128,- i skierował do pozwanego zawiadomienie o przelewie.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności Nr (...) z dn. 28.04.2015r. – k. 10, zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności z dn. 28.04.2015r. – k. 11.

W dniu 11 maja 2015r. pozwany zapłacił na rzecz A. K. kwotę 4.878,- zł tytułem należności z faktury VAT Nr (...).

W dniu 1 czerwca 2015r. pozwany zapłacił na rzecz A. K. kwotę 5.000,- zł tytułem należności z faktury VAT Nr (...).

A. K. zawiadomił powoda o zapłacie kwoty 4.878,- zł i rodzaju zaspokojonej w ten sposób należności.

Dowód: potwierdzenia zapłaty z dn. 11.05.2015r. – k. 35, potwierdzenie zapłaty z dn. 1.06.2015r. – k. 36, pismo z dn. 11.05.2015r. – k. 16.

Powód uwzględnił dokonaną przez pozwanego na rzecz A. K. zapłatę, zaliczając ją na należność z faktury VAT Nr (...).

Bezsporne.

W dniu 10 czerwca 2015r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej M. J. w sprawie sygn. akt KM 1117/14 sporządził pismo informujące o zajęciu wierzytelności przysługującej A. K. w stosunku do pozwanego. W związku z tym pozwany tytułem zaspokojenia zajętej wierzytelności, przekazał na rzecz organu egzekucyjnego:

- w dniu 3 lipca 2015r. kwotę 2.000,- zł,
- w dniu 19 sierpnia 2015r. kwotę 2.000,- zł,
- w dniu 4 września 2015r. kwotę 3.120,30 zł.

Dowód: zajęcie wierzytelności sygn. akt KM 1117/14 – k. 37, aktualizacja zajęcia sygn. akt KM 1117/14 – k. 38, potwierdzenie zapłaty z dn. 3.07.2015r. – k. 39, potwierdzenie zapłaty z dn. 19.08.2015r. – k. 40, potwierdzenie zapłaty z dn. 4.09.2015r. – k. 41.

W dniu 2 października 2015r., pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 189,10 zł, wskazując że dotyczy ona należności z faktury VAT Nr (...).

Dowód: dowód wpłaty z dn. 2.10.2015r. – k. 42.

Pismem z dnia 29 kwietnia 2015r. wysłanym pocztą w dniu 30 kwietnia 2015r., powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległej wierzytelności w wysokości 39.154,78 zł w tym należność główna 38.128,- zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 29.04.2015r. z potwierdzeniem nadania – k. 15.

Sąd zważył.

Stan faktyczny sprawy ustalono na podstawie zaofiarowanych przez obie strony dowodów z dokumentów w postaci: faktury VAT, potwierdzeń zapłaty, pism oraz umowy przelewu wierzytelności i zawiadomienia o przelewie – prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie przeczyła, co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o okolicznościach sprawy.

Ostatecznie Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka A. K.. Świadek mimo prawidłowego (w trybie art. 139 § 1 k.p.c.) wezwania na rozprawy w dniach 29 lutego 2016r. i 30 maja 2016r. nie stawił się. Jednocześnie uznając, że brak faktycznego odbierania przez świadka wezwań świadczy o istnieniu nieokreślonej w czasie przeszkody do przeprowadzenia tego dowodu, postanowieniem z dnia 29 lutego 2016r. oznaczono termin do przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka do dnia 30 maja 2016r. Niestawiennictwo świadka w tym dniu uniemożliwiło przeprowadzenie dowodu i ostatecznie skutkowało oddaleniem wniosku dowodowego w tym zakresie.

Oddaleniu podlegał także wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron. W pierwszym rzędzie należy wskazać, że stronom, wraz z zawiadomieniem o rozprawie, określono tygodniowy termin do podania wszystkich twierdzeń i dowodów pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów, który w stosunku do pozwanego upłynął w dniu 29 października 2015r. (k. 44, 55). Wniosek dowodowy zgłoszono zaś dopiero na rozprawie w dniu 29 lutego 2016r. Jedynie wobec konieczności odroczenia rozprawy celem ponownego wezwania świadka, również strony zostały wezwane na kolejny termin rozprawy z zastrzeżeniem, że ich niestawiennictwo spowoduje oddalenie wniosku dowodowego. Mimo prawidłowego wezwania (k. 72, 73), żadna ze stron nie stawiała się na rozprawie w dniu 30 maja 2016r., skutkiem czego wniosek o przeprowadzenie tego dowodu również należało oddalić.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów ustalono istotne okoliczności sprawy, obejmujące fakt zawarcia między A. K. a pozwanym szeregu umów w tym umowy przewozu oraz umów o wykonanie remontu i świadczenie usług serwisowych, a także zakres, w jakim pozwany spełnił obciążające go w związku z nimi świadczenie i jego sposób.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że powodowi przysługiwała legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Nabył on bowiem – na podstawie umowy sprzedaży – wiarygodności z tytułu przewoźnego oraz wynagrodzenia za świadczone usługi przysługującą uprzednio A. K. wobec pozwanego (art. 509 k.c., art. 510 § 1 k.c.). Pozwany kwestionował zawiadomienie go przez A. K. o przelewie, a tym samym twierdził, iż nie został skutecznie zawiadomiony o zmianie wierzyciela. Stanowisko to nie zasługiwało jednak na uwzględnienie o czym szczegółowo niżej. Pozostaje ono przy tym bez wpływu na ważność dokonanego przelewu.

W niniejszej sprawie bezspornym pozostawało, że pozwany zawarł z A. K. szereg umów o świadczenie usług remontowych i serwisowych udokumentowanych fakturami VAT Nr (...). Potwierdza to treść faktur VAT, w których uwzględniono dokonanie przez pozwanego częściowej zapłaty wynikających z nich należności, co pozwala twierdzić, że faktury dotyczą skutecznie zwartych umów. Pozwany zresztą przyznał zawarcie tych umów, zarzucając jedynie, że zobowiązania z nich wynikające zostały w całości wykonane. Wobec stanowiska pozwanego, który nie kwestionował okoliczności i warunków zawarcia umów udokumentowanych fakturami VAT Nr (...), należało uznać, że również wskazany w nich termin zapłaty jest wynikiem konsensusu stron, a tym samym na prawo powoda do wynagrodzenia nie wpływała dyspozycja art. 642 § 1 k.c. Pozwany zresztą nie powoływał się na ewentualny brak wykonania przez A. K. zobowiązania.

Co za tym idzie, należało uznać, że pozwany zobowiązany był do zapłaty na rzecz powoda wynagrodzenia wynikającego z faktur VAT:

- Nr (...) -12/297 w wysokości 4.878,- zł płatnego do dnia 31 listopada 2014r.,
- Nr (...) -01/8 w wysokości 6.814,- zł płatnego do dnia 23 stycznia 2015r.,
- Nr (...) -01/13 w wysokości 2.700,40 zł płatnego do dnia 26 stycznia 2015r.,
- Nr (...) -01/17 w wysokości 2.795,- zł płatnego do dnia 29 stycznia 2015r.

Pozwany zarzucał, że należności te zaspokoił w całości, płacąc:

1) na rzecz A. K.:

- w dniu 11 maja 2015r. kwotę 4.878,- zł tytułem należności z faktury VAT Nr (...),
- w dniu 1 czerwca 2015r. kwotę 5.000,- zł tytułem należności z faktury VAT Nr (...).

2) na rzecz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w dla Wrocławia – Fabrycznej M. J. w związku z zajęciem w postępowaniu egzekucyjnym sygn. akt KM 1117/14, wiarygodności przysługującej A. K. w stosunku do pozwanego:

- w dniu 3 lipca 2015r. kwotę 2.000,- zł,

- w dniu 19 sierpnia 2015r. kwotę 2.000,- zł,
- w dniu 4 września 2015r. kwotę 3.120,30 zł,

3) na rzecz powoda w dniu 2 października 2015r. kwotę 189,10 zł, tytułem należności z faktury VAT Nr (...).

Powyższe twierdzenia pozwanego okazały się jedynie częściowo uzasadnione.

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 512 k.c., dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. W konsekwencji dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, w tym zarzut spełnienia świadczenia, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.). Oznacza to, że pozwany mógł powoływać się na fakt spełnienia świadczenia na rzecz A. K. a także na fakt zaspokojenia przysługującej mu a zajętej w postępowaniu egzekucyjnym sygn. akt KM 1117/14 wierzytelności, jedynie w zakresie, w jakim nastąpiło to przed powzięciem przez niego wiadomości o przelewie.

Co prawda przepis art. 512 k.c. nakłada obowiązek zawiadomienia o przelewie na zbywcę wierzytelności zaś materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, aby pochodzące od A. K. zawiadomienie o przelewie zostało pozwanemu doręczone, to jednak wskazać należy że równoważny skutek ma powzięcie przez dłużnika przelanej wierzytelności z informacji o zmianie wierzyciela z każdego innego, wiarygodnego źródła. Ochrona prawna dłużnika przewidziana w art. 512 k.c. kończy się bowiem w chwili zawiadomienia go przez cedenta o przelewie lub w momencie powzięcia przez dłużnika wiadomości o przelewie z jakiegokolwiek innego źródła. W celu obalenia domniemania dobrej wiary dłużnika wystarczające jest wykazanie przez cesjonariusza, że przed spełnieniem świadczenia przez cedenta dłużnik został przez cedenta zawiadomiony o przelewie bądź w chwili spełnienia świadczenia wiedział o cesji (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 3 listopada 2010r., sygn. akt I ACa 793/10, LEX Nr 756722). W niniejszej sprawie powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty z dnia 29 kwietnia 2015r., którego doręczenie pozwany przyznał w sprzeczności od nakazu zapłaty (k. 28v.). Wskazać przy tym należy, że z treści tego wezwania jednoznacznie wynika, że żądana należność została przez powoda nabyta od A. K. w wyniku przelewu wierzytelności. Została ona przy tym szczegółowo określona poprzez odwołanie do faktur VAT. W ocenie Sądu, pozwany nie mógł zatem skutecznie powoływać się na brak zawiadomienia go o przelewie, skoro powziął informację o jego dokonaniu. Pozwany nie twierdził, a tym bardziej nie wykazał przyczyn, dla których mógłby w sposób usprawiedliwiony uznać zawarte w skierowanych do niego przez powoda wezwaniach do zapłaty okoliczności za niewiarygodne. Tym samym należało uznać, że pozwany powziął informację o zmianie wierzyciela najdalej w maju 2015r., a zatem od tego momentu zobowiązany był do spełnienia świadczenia na rzecz nabywcy wierzytelności – powoda.

Po powzięciu wiadomości o przelewie pozwany zapłacił na rzecz A. K. łączną kwotę 9.878,- zł (w dniu 11 maja 2015r. kwotę 4.878,- zł i w dniu 1 czerwca 2015r. kwotę 5.000,- zł). Kwestia skuteczności tej zapłaty wobec powoda ma przy tym znaczenie drugorzędne, gdyż została ona przez powoda uwzględniona przy ustalaniu wysokości dochodzonego roszczenia. Należy jednak wskazać, że jeśli powód uznał dokonaną zapłatę za skuteczną, to konsekwentnie winien dokonać jej zaliczenia zgodnie z dyspozycją pozwanego, zawartą w poleceniach przelewu. W myśl bowiem z art. 451 § 1 k.c., dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Pozwany dokonując zapłaty wskazał, że kwota 4.878,- zł dotyczy należności z faktury VAT Nr (...), zaś kwota 5.000,- zł - należności z faktury VAT Nr (...). Spowodowało to zaspokojenie w całości wierzytelności z faktury VAT (...) (przed zapłatą do zaspokojenia pozostawała kwota 4.878,- zł), zaś z faktury VAT Nr (...) ponad kwotę 1.814,- zł (przed zapłatą do zaspokojenia pozostawała kwota 6.814,- zł). Wobec dyspozycji pozwanego, powód nie mógł zapłaconych w w/w sposób kwot zaliczyć na poczet innych zobowiązań pozwanego, a zatem zaliczenie ich na należność z faktury VAT nr (...) było bezskuteczne.

Ponadto pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 189,10 zł wskazując, że dotyczy ona należność z faktury VAT Nr (...), z której do zapłaty pozostawała kwota 2.795,- zł, zaś po uwzględnieniu zapłaconej kwoty 189,10 zł – kwota 2.605,90 zł.

Natomiast bezskuteczna wobec powoda pozostawała zapłata dokonana przez pozwanego na rzecz organu egzekucyjnego w sprawie sygn. akt KM 1117/14. Pozwany dokonał jej bowiem już po powzięciu informacji o zmianie wierzyciela. Podkreślenia przy tym wymaga, że również zajęcie wierzytelności dokonane przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej M. J., w sprawie sygn. akt KM 1117/14 nastąpiło po przeniesieniu na powoda wierzytelności i powiadomieniu o tym pozwanego – bo najwcześniej w dniu 3 lipca 2015r. Zajęcie to, skuteczne z chwilą doręczenia (co do której to okoliczności brak dowodu, skutkiem czego należało znać że nastąpiło ono najpóźniej w dacie dokonania przez pozwanego zapłaty tj. w dniu 3 lipca 2015r.) zawiadomienia o nim dłużnikowi zajętej wierzytelności – pozwanemu (art. 900 k.p.c.), nie wpływało zatem na skuteczność umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 kwietnia 2015r. (art. 885 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c.). Jednocześnie pozwany nie mógł zwolnić się ze zobowiązania zaspakajając, nieskutecznie w istocie, zajętą wierzytelność. Dłużnik zajętej wierzytelności, który w związku z zajęciem przekazał świadczenie organowi egzekucyjnemu, wiedząc że przed zajęciem dotychczasowy wierzyciel przelał wierzytelność na osobę trzecią, nie korzysta bowiem z ochrony przewidzianej w art. 512 k.c. (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2014r., sygn. akt III CZP 110/13, OSNC z 2014r., Nr 12, poz. 121). Zapłacona przez pozwanego w dniach 3 lipca 2015r., 19 sierpnia 2015r. i 4 września 2015r. łączna kwota 7.120,30 zł nie skutkowała zatem zmniejszeniem zobowiązania pozwanego wobec powoda.

W ocenie Sąd nie można też było uwzględnić zarzutów pozwanego co do braku zawarcia z A. K. umów, co do których wystawiono faktury VAT Nr VAT Nr (...), Nr (...) i Nr (...). Materiał dowodowy przekonuje bowiem, że również w powyższych przypadkach pozwany zawarł z A. K. ważne i skuteczne umowy w tym umowę przewozu udokumentowaną fakturą Nr VAT Nr (...), oraz umowy o świadczenie usług remontowych i serwisowych udokumentowane fakturami VAT Nr (...). Należy bowiem zwrócić uwagę, że odzwierciedlone w spornych fakturach VAT zasady współpracy stron w/w umów są w tym wypadku tożsame co w odniesieniu do niekwestionowanych przez pozwanego umów udokumentowanych fakturami VAT Nr (...). Również tu bowiem część wynagrodzenia A. K. została zapłacona przed wystawieniem faktur VAT co uwzględniono w ich treści. Uzasadnia to wniosek, że także sporne faktury dokumentują umowy zawarte między pozwanym a A. K., skoro współpraca między tymi podmiotami opierała się na identycznych zasadach (art. 231 k.p.c.). Pozwany nie podjął inicjatywy dowodowej w celu przeciwstawienia się powyższym założeniom. Powołany przez niego w tym celu dowód z przesłuchania stron nie został przeprowadzony z przyczyn leżących po jego stronie. Co za tym idzie, pozwanego obciąża także obowiązek zapłaty pozostałej części należności wynikających z faktur VAT Nr (...).

Zgodnie z art. 774 k.c., przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Powołany stanowi podstawową regulację dotyczącą łączących strony umów przewozu, wskazując na prawo poprzednika prawnego powoda, a następnie samego powoda, do wynagrodzenia za wykonane na rzecz pozwanego przewozy. Wysokość należności z tego tytułu w tym jej część zapłacona i pozostała do zapłaty określona została w w/w fakturach VAT. Z kolei zlecone A. K. usługi remontowe i serwisowe należy kwalifikować jako umowy o dzieło stypizowane w przepisach art. 627 i nast. k.c. W myśl art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. W tym stanie rzeczy należało uznać, że roszczenie powoda pozostaje usprawiedliwione co do kwoty 18.182,90 zł i obejmuje należności z faktur VAT:

- Nr (...) -10/228/A w wysokości 7.122,- zł,
- Nr (...) -01/8 w wysokości 1.814,- zł,
- Nr (...) -01/13 w wysokości 2.700,40 zł,
- Nr (...) -01/17 w wysokości 2.605,90 zł,

- Nr (...) -01/19 w wysokości 2.295,- zł,
- Nr (...) -01/22 w wysokości 1.645,60 zł,

Należy wyjaśnić, że pozostała do zapłaty z faktury VAT Nr (...) należność wynosiła 17.000,- zł, jednak powód dochodził jej jedynie w zakresie kwoty 7.122,- zł i Sąd był żądaniem tym związany po myśli art. 321 § 1 k.p.c.

Od powyższej kwoty przysługiwały powodowi także odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 k.c.), liczone od następnego dnia po wskazanym w fakturze termin zapłaty. Wobec faktu zapłaty części należności z faktury VAT Nr (...) odsetki od wskazanej w niej kwoty 6.814,- zł przysługiwały powodowi od dnia następnego po wskazanym w fakturze VAT terminie wymagalności do dnia zapłaty kwoty 5.000,- zł (1 czerwca 2015r.), a następnie od pozostałej kwoty 1.814,- zł od dnia 2 czerwca 2015r. Podobnie wobec faktu zapłaty części należności z faktury VAT (...) odsetki od wskazanej w niej kwoty 2.795,- zł przysługiwały powodowi od dnia następnego po wskazanym w fakturze VAT terminie wymagalności do dnia zapłaty kwoty 189,10 zł (2 października 2015r.), a następnie od pozostałej kwoty 2.605,90 zł od dnia 3 października 2015r.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt I wyroku.

Powództwo odległa oddaleniu co do kwoty 10.067,10 zł, stanowiącej należność z faktury VAT Nr (...) oraz części należności z faktur VAT Nr (...), a także części roszczenia odsetkowego.

Jak wskazano już wyżej faktura VAT (...) obejmowała wynagrodzenie w wysokości 20.910,- zł z czego przed jej wystawieniem zapłacono kwotę 16.032,- zł zaś w do zapłaty pozostawało 4.878,- zł płatna do dnia 31 listopada 2014r. została zapalona przez pozwanego na rzecz A. K. (którą to okoliczność powód uwzględnił) w dniu 11 maja 2015r. Powód błędnie jednak – bo sprzecznie z dyspozycją pozwanego złożoną w zgodzie z art. 451 § 1 k.c. – zapłatę tę zaliczył na fakturę VAT Nr (...). Tymczasem w istocie dotyczyła ona należności z faktury VAT Nr (...) powodując jej zaspokojenie w całości. Podobnie kwota 5.000,- zł zapłacona przez pozwanego na poczet należności z faktury VAT Nr (...) została nieprawidłowo zaliczona na poczet należności z faktury VAT Nr (...), podczas gdy w istocie skutkowało ona wygaśnięciem zobowiązania z faktury VAT Nr (...) – wystawionej na kwotę 26.814,- zł z czego przed jej wystawieniem zapłacono 20.000,- zł i do zapłaty pozostawała kwota 6.814,- zł – ponad kwotę 1.814,- zł (6.814,- zł – 5.000,- zł). Wreszcie powód pominął fakt dokonania przez pozwanego w toku sprawy (w dniu 2 października 2015r.) zapłaty kwoty 189,10 zł tytułem należności z faktury VAT Nr (...) – wystawionej na kwotę 7.995,- zł z czego przed jej wystawieniem zapłacono 5.200,- zł i do zapłaty pozostawała kwota 2.795,- zł – co skutkowało wygaśnięciem wynikającego z niej zobowiązania ponad kwotę 2.605,90 zł (2.795,- zł – 189,10 zł). Dokonanie częściowej spłaty zobowiązań wpływało również na zakres uzasadnionego żądania odsetkowego powoda, gdyż powodowało ustanie stanu opóźnienia w spełnieniu świadczenia co do zapłaconych kwot a tym samym ograniczały prawo powoda do naliczania odsetek za opóźnienie jedynie do dnia zapłaty (art. 481 § 1 k.c.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o przepis art. 100 k.p.c. i 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w około 64,36 % i oddalone w około 35,64%, co uprawniało strony do zwrotu kosztów procesu w adekwatnej do tego wskaźnika wysokości. Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 3.830,- zł, w tym: opłata sądowa od pozwu w wysokości 1.413,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,- zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. Nr 2013, poz. 490). Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 2.417,- zł, w tym koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200,- zł (§ 6 pkt 4 cyt. rozporządzenia) oraz koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Uwzględniając zakres w jakim każda ze stron wygrała spór, powodowi przysługiwały koszty procesu w wysokości 2.465,15 zł (3.830,- zł x 64,36%) zaś pozwanemu kwota 861,32 zł (2.417,- zł x 35,64%), co po zbilansowaniu daje kwotę 1.603,83 zł (2.465,15 zł – 861,32 zł) należną pozwanemu.